

SVEN HASSEL, pe numele său real Børge Willy Redsted Pedersen, s-a născut pe 19 aprilie 1917, la Fredensborg, în Danemarca. La vârsta de 14 ani a intrat în marina comercială, iar în 1937 Hassel s-a mutat în Germania pentru a se înrola ca voluntar în armată. A luptat pe mai multe fronturi, fiind rănit de mai multe ori. În cele din urmă, a ajuns la gradul de locotenent. S-a predat trupelor sovietice la Berlin în 1945 și și-a petrecut anii următori în mai multe lagăre de prizonieri. A început să scrie prima sa carte, *Legiunea blestemaților*, în timp ce era deținut. A fost eliberat în 1949, iar în 1951 s-a căsătorit cu Dorthe Jensen, soția sa fiind cea care l-a încurajat să scrie despre experiențele sale din război. *Legiunea blestemaților* a fost publicată în 1953 și ecranizată în 1987 sub titlul „Frontul terorii“ (*The Misfit Brigade*). În 1957, Sven Hassel a rămas paralizat și timp de doi ani s-a luptat cu boala. După recuperare, și-a continuat activitatea de scriitor. În 1964 s-a mutat la Barcelona, unde a trăit până la sfârșitul vieții. A murit la 21 septembrie 2012. De-a lungul timpului, Sven Hassel a publicat mai multe volume de mare succes internațional, printre care: *Legiunea blestemaților*, *Blindatele morții*, *Camarazi de front*, *Gestapo*, *Imperiul iadului*, *Moarte și viscol*, *Drum sângeros către moarte*, *Curtea Marțială* și *Comisarul*.

SVEN HASSEL

CURTEA

MARȚIALĂ

Ediția a VI-a

Traducere de
THEODOR ATANASIU

NEMIRA

Cuprins

Podul.....	9
Grupul de luptă.....	43
Curtea marțială.....	106
Execuția.....	167
Evadarea.....	240
Neamțul cel fals.....	288
Nova Petrovsk.....	355
Îngerul roșu.....	403
Câinii de război.....	455
Glosar de termeni militari.....	533

ARMADA MANIFESTO

*Trecutul este o poveste,
iar unele dintre cele mai frumoase povești
sunt despre trecut.*

JOIN THE ARMADA!

Înrolează-te în divizia History
și descoperă cele mai importante momente
ale istoriei și civilizației umane,
distilate de mințile unor scriitori spectaculoși!

Intră în arenele gladiatorilor,
urzește intrigi de palat în dinastia Tudorilor
și ia parte la marile războaie din secolul XX!

Istoria e scrisă cu sânge,
dar ficțiunea istorică e scrisă cu suflet.

JOIN THE ARMADA!

În librăriile din toată țara și pe www.nemira.ro

**ARMADA.
IMAGINATION UNLIMITED!
POWERED BY NEMIRA.**

ETT ENK

Tragedia soldatului german constă în credința sa că există o motivație rațională pentru continuarea rezistenței și pentru a-și pierde viața. Zile și nopți în șir stăruie să facă sacrificii inumane pentru o cauză de mult pierdută.

Oberst Graf von Stauffenberg, cu puțin timp înaintea execuției sale, pe 20 iulie 1944

Podul

Pierderea unui picior sau numai aabei piciorului nu este nici pe departe atât de gravă. Noile membre artificiale au articulații care, de cele mai multe ori, funcționează mai bine decât cele adevărate și, dacă faci artrită, o poți vindeca cu un bidon de ulei.

Porta către Micuțul,

125 de mile la nord de Cercul Polar.

Porta nechează de plăcere și îi oferă fetei un loc pe banca putredă pe care o ocupăm.

Ea râde, sunetul reverberând departe, în pădure. Stă în picioare, cu soarele în spate, și îi putem vedea silueta. Fusta cenușie de uniformă de vară este confecționată dintr-un material subțire, transparent.

Ne-am dori ca ea să rămână acolo veșnic. Are părul

lung și aurii ca un lan de grâu copt. Nu știe germana și trebuie să ne facem înțeleși într-un soi ciudat de lingua franca. Porta vorbește ceva, despre care el spune că e finlandeză, dar fata nu-l înțelege.

În râu sar stropi de apă. Sunt ca niște picături mari de ploaie.

– Aia trag întruna, spune Gregor laconic. Pierdere de vreme!

– Pierdere de pulbere la distanța asta, replică Bătrânul, aprinzându-și pipa cu capac de argint.

– Țâșniturile de apă par să se alerge între ele pe suprafața râului.

– Nu vă e frică? întrebă atunci fata-soldat, netezindu-și fusta.

– Nu, râde Porta, nepăsător. Sunt jalnici pistolarii ăștia fanatici!

– Nu i-am văzut niciodată trăgând până acum, spune ea, întinzând gâtul să vadă mai bine.

– Ne putem apropia puțin, îi sugerează Porta, ajutând-o să se ridice. Râdem de ei de-aici!

– Îmi faci o fotografie? îl întrebă ea pe Heide, dându-i un aparat Leica. Apoi se instalează în vârful dâmbului.

Heide îi face o poză, având grijă să includă și împroșcăturile de apă provocate de gloanțe în lac.

– Hai să facem una cu tine între mine și Micuțul! strigă Porta, cu un zâmbet larg.

Ea râde și îi ia pe după umeri.

Heide se ghemuiește ca un veritabil fotograf profesionist.

Glonțul exploziv îi sfâșie fetei jumătate de față. Carne, sânge și așchii de oase îl împroască pe Porta. O ureche smulsă i se bălăbăne pe piept Micuțului, ca o medalie.

– Un trăgător de elită, un francțiror blestemat! strigă Micuțul, plângând la pământ, alături de Porta.

Împing împreună trupul neînsuflețit al fetei în fața lor, să-i protejeze de gloanțe.

– Grupa 2! Gata de deplasare! ordonă Bătrânul și își ia pistolul-mitralieră pe umăr. Arată obosit și descurajat. O barbă sură, nerasă îi acoperă fața. Vechea lui pipă cu capac de argint îi atârnă tristă în colțul gurii.

Câțiva se ridică și încep să-și strângă armele și echipamentul.

Porta și Micuțul stau jos, într-o groapă călduroasă pe care au găsit-o, și lasă impresia că nimic din tot ce se întâmplă nu îi privește.

– Mi-ați auzit ordinul? strigă Heide insinuant și își umflă pieptul ca un *Unteroffizier*¹.

– Iar începe! exclamă furios Micuțul, arătând cu MPi-ul² său spre Heide. Ce-o să facem cu el?

– O să-l împușcăm când vom avea ocazia, decide Porta scurt.

– Știi, îl legăm de pod chiar înainte de a apăsa pe nenorocitul ăla de mâner, îl lichidăm și îl incinerăm așa, dintr-un foc! sugerează Micuțul încântat.

– Porcule! mârâie Heide mânios și se îndepărtează.

– Scoateți mâinile din buzunare, loazelor! strigă Bătrânul iritat, îmbrâncindu-l pe Porta.

– Ai înțeles totul anapoda. Nu mă mișc un pas până nu-mi beau cafeaua de dimineață, răspunde Porta impasibil.

Micuțul începe să se pregătească de fiert. Umple ibricul cu zăpadă și, curând, se înfiripă un foc plăcut.

Fața Bătrânului a căpătat o tentă arămiu-roșiatică.

– Ce fel de maimuță sifilitică vă mușcă de cur? În cinci secunde să fiți în picioare, sau vă fac eu o ceașcă de cafea

¹ Pentru semnificația gradelor și a instituțiilor militare, precum și a unor inițiale și abrevieri întâlnite în cuprinsul textului, a se vedea glosarul de la sfârșitul volumului (n. tr.).

² Abreviere de la *Maschinenpistole* – „pistol automat” în lb germ. (n. tr.).

de-o s-o țineți minte! zice și își rotește kalașnikovul deasupra capului, ca pe un ciomag.

Porta abia reușește să se ferească, în timp ce patul puștii i se îndreaptă în zbor spre cap.

– Pe toți dracii, m-ai fi putut lovi! Nu e nevoie să te-apuci să-i bați pe oameni numai pentru că vor și ei o ceașcă de cafea acolo, la micul dejun!

– Cafea! strigă Bătrânul, cuprins de furie. Unde crezi că te trezești? Într-o excursie, ca să vezi aurora boreală?

– Pă naiba, unde mă trezesc! spune Porta cu încăpățănare. Și, totuși, vreau o cafea! Creierul meu nu începe să funcționeze până nu-mi beau cafeaua!

– Are dreptate, admite Micuțul. Păcătoasa asta de armată nu poate face ce pofteste cu noi. Avem dreptul la cafea. Așa scrie la regulament. Până și culii cu capetele pline de tărâțe ai lui Ivan primesc cafeaua înainte de a ieși la luptă și de a fi împușcați.

– Tu! Tu n-ai dreptul nici măcar la un pârl! strigă furios Bătrânul, și dacă nu vă strângeți echipamentul și nu vă dezlipiți rapid cururile de pământ, vă zbor creierii din căpățânile alea seci!

– Fă-o! Isprăvește-o acum! îl îndeamnă Heide cu înverșunare.

Porta toarnă apă peste boabele de cafea. O aromă delicioasă se ridică spre vârfurile copacilor.

Nările noastre încep să freacă. Curând, întreaga grupă stă jos, bucurându-se de cafeaua lui Porta. Până și Bătrânul acceptă morocănos cana pe care Micuțul i-o oferă cu grație.

- La naiba cu voi toți! mârâie Bătrânul, suflând în cană. Grupa cea mai ticăloșită din toată armata, și a trebuit să-mi revină mie! O adunătură de găozari, asta sunteți!

- Nu e deloc gentleman, nu-i așa? remarcă Micuțul către Porta.

- E o sulă proletară, asta e, așa zice eu, declară Porta. La fel de util ca o gaură-n cap!

Micuțul râde, croncănind. E de părere că remarca lui Porta este gluma anului.

- Înghiți așa ceva? întrebă Guri, laponul, iar fața i se lăți într-un rictus tipic rasei lui.

- Să fiu al dracului dacă o înghit! strigă Bătrânul cu vehemență. M-ați auzit. Am dat un ordin clar: Grupă, marș!

- Nu zbiera atât de tare, îl previne Porta. Vecinii ar putea auzi toată porcăria asta nemțească. E periculos să vorbești nemțește pe-aici!

- Asta e! răcnește Bătrânul înfuriat la culme, luându-și MPi-ul de pe umăr.

- Trage și ești mort! îl amenință Micuțul, îndreptându-și gura kalașnikovului spre Bătrânul.

- Lasă omul să-și bea cafeaua în tihnă! zice Porta bosumflat. N-o să fie niciun război până nu-mi clătesc amigdalele!

- În curul meu! se dă bătut Bătrânul și-și azvârle căciula de blană departe, printre copaci.

- Vezi să nu-ți înghețe părul, spune Micuțul, cu o voce prietenoasă. Nu ne-am dotat cu învelitoarea de cap numai pentru paradă, să știi!

Liniștit, Porta mai face o oală de cafea. De regulă, rația lui pentru micul dejun este de cinci cești.

- Spune-mi, zice Bătrânul cu o voce periculos de calmă, cât socotești tu că va mai dura această petrecere cu cafea?

- Numai idioții se așteaptă ca oamenii să alerge de colo-colo pe tot mapamondul înainte de a-și bea cafeaua, spune Porta calm, umplând din nou cănila.

Bătrânul o acceptă pe a sa clătînând din cap, dar sare în sus când Micuțul începe să facă pâine prăjită.

- Când ne întoarcem, vă reclam că refuzați să executați ordinele, amenință el, tremurând de furie.

- Spune-mi, se întoarce Porta spre Legionar. Ești cel mai vechi membru al acestui club de trăgători. V-au trimis vreodată ăia din legiunea străină să vă decapiteze mahomedanii fără o ceașcă de cafea în burtă?

- Non, mon ami, nu-mi amintesc să se fi întâmplat, răspunde Legionarul, deplin conștient că n-ar fi

diplomatic și înțelept, ci ar produce probleme incalculabile dacă ar face altceva decât să fie de acord cu Porta în privința cafelei la micul dejun.

Bătrânul își pierde răbdarea, azvârle cana și-i zboară cu un șut pâinea prăjită din mână Micuțului.

- În picioare! Sus! Acum!

- Nu te purta așa cu mâncarea bună, îl dojenește Porta. De unde știi cât de repede ți se va face foame?

- Am mai spus-o și o spun din nou. Nu e un gentleman, oftează Micuțul, strângând cu răbdare pâinea de pe jos.

- Fii atent că îți crește tensiunea, îl sfătuiește Porta. Îți scurtezi viața dacă te ambalezi atâta!

La puțin timp după acest episod, ne deplasăm pe drumul nostru, alunecând și căzând din loc în loc pe pantele abrupte. La vremea cinei, ajungem la șoseaua ce duce la portul fără ghețuri, o bucată de drum spre nord. Puțin spre est se află o cale ferată cunoscută, construită cu prețul vieții a mii și mii de prizonieri. Se zvonește că este construită pe oase de oameni.

Stăm culcați în zăpadă și privim coloanele nesfârșite de transport rulând pe lângă poziția noastră.

- Adunarea pe drum! ordonă Bătrânul. Urmați-mă în șir câte unul! Dacă suntem somați, nu răspunde nimeni, decât aceia dintre noi care vorbesc fluent rusa. Restul sunteți, pur și simplu, surzi și muți.

- *Merde aux yeux!*¹ Să sperăm că Ivan nu ne miroase, mormăie neliniștit Legionarul.

Pare că se face mai mic.

- Hristosul mă-sii! șuieră Westfalianul ursuz. E ultima dată când mai merg într-o incursiune în spatele liniilor vecinilor. Îndată ce ne întoarcem, o să-mi trag un glonț în picior.

- O să te coste tărtăcuța dacă te descoperă, spune Porta, cu un zâmbet sarcastic.

Puțin la nord-est de Olenegorsk găsim primul dintre podurile mascate.

Patru trenuri lungi de marfă sunt oprite pe linii camuflate, în așteptarea drumului liber, iar la câțiva kilometri în urmă mai așteaptă un al cincilea.

Pregătim explozivul la marginea pădurii. Avem cincisăni încărcate cu noile bombe Lewis, cu care abia începuserăm să fim aprovizionați.

Porta și cu mine suntem primii de santinelă. Puțin ne pasă. Oricum nu putem dormi. Suntem plini de pilule energizante. Rușii le numesc *prișok porak*. O asemenea pilulă poate să țină treaz pe cineva timp de o săptămână și poate salva viața oamenilor care lucrează în spatele liniilor inamice.

¹ „Rahat cu carul!”, în lb. fr. în orig. (n. tr.).

Libris
RO
- Ți-ai pierdut mințile, omule! protestez eu când Porta își aprinde o țigară. Poți fi văzut până la Murmansk!

- Nu te pișa pe tine, fiule, îndrugă Porta. Armata Roșie scânteiază toată noaptea! De ce n-aș face-o și eu?

- E vina ta dacă o mierlim!

- N-o s-o simți deloc! spune Porta dur, trăgând un fum lung din țigară.

A doua zi, dis-de-dimineată, îl ascultăm pe Heide, expertul nostru în explozive. Stă în picioare pe un trunchi de copac pentru a ne cuprinde cu privirea pe toți.

- Ascultați-mă, și ascultați-mă bine, găozarilor! strigă el. După cum puteți vedea cu toții, ceea ce am în mână pare o bucată de cauciuc și puteți face aproape orice doriri cu ea fără să se întâmple nimic. Aruncați-o în foc și ce obțineți este o masă vâscoasă, lipicioasă. Seamănă cu o gumă mestecată, dar nu e. Rahatul ăsta constă dintr-un sfert de termit, amestecat cu oxid metalic, și din trei părți de exploziv plastic.

- Ce-i aia plastic? întrebă absent Micuțul.

- Nu-i treaba ta, să știi. Tot ce trebuie să știi tu e că se numește plastic. Heide ne arată un tub de cupru.

- Acesta este un tub de cupru și aluminiu, care conține un detonator.

- Ce e ăla detonator? întrebă Micuțul, ridicând mâna ca un elev.

- Nici asta nu-i treaba ta, a naibii să fie ea! i-o taie Heide. Tot ce trebuie tu să știi e că se numește detonator. Și nu mă mai întrerupe cu întrebări tembele! Vă spun tot ce trebuie să știți, și asta e suficient. După cum puteți vedea, pe tub sunt opt semne și ele reprezintă opt intervale diferite de timp, încât să putem decide când să facă bang-bang. Intervalul cel mai redus este de două minute și n-aș sfătui pe nimeni să-l folosească. Cel mai mare este de două ore. Tubul - îl ridică cu mândrie, de parcă el însuși l-ar fi inventat - conține un component de mercur. Rupi cu dinții în dreptul acestei fante mici de sticlă, acidul dinăuntru curge și dizolvă plomba care ține percutorul în poziție. Percutorul se declanșează și amorsează bomba. Procesul a început.

- Și apoi face BANG, fir-ar a dracului! exclamă Micuțul cu un rânjel larg.

- Idiotule! mârâie Heide iritat. Sfârșește-o cu întreruperile! Nu-ți dai seama că sunt un *Unteroffizier* și superiorul tău?

- Dacă ai fi fost la cavalerie, ai fi fost *Unterwachtmeister* și, dacă ai fi fost în Regimentul Alpin, ai fi fost *Oberjäger*. Ai fi putut fi de asemenea - adică, dacă ai fi fost la parașutiști, ca Gregor, aici prezent...

- Când procesul de detonare a început, continuă Heide cu un aer superior, se degajă o căldură imensă și aceasta aprinde masa explozivului de plastic.